క్షమనసేంకావాలి

—కొటూరి రవీంద్ర త్రివిక్రం & అధి

"బజర్ రెండు సార్లు మ్రోగిందీ.

వసంత ఉలిక్కిపడి సీటులోం[illegible] లేచి, షార్టు హ్యాండ్ నోట్ బుక్, పెన్సిల్ తీసుకుని బాస్ గదిలో కెళ్ళింది.

ప్రవీణ్‌కుమార్ విశ్రాంతిగా [illegible]నక్కివాలి, ఆలోచనలు నిండిన కళ్లతో ఆమె కోసమే నిరీక్షిస్తున్నాడు.

ఒళ్లో బరువైన ఫైలుంది.

ఫైల్లోనివిషయాలన్నీ మనసులోఉ[illegible]ు్నయి.

వసంత ఎదురుసీట్లో కూర్చుని [illegible]ట్స్‌కి సిద్ధమౌతూ "యస్‌సర్" అంది.

చెప్పబోతూ, ఒకమాటు ఆమె [illegible]ళ్లలోకి సూటిగా చూసేడు. "కిరణాలు ఎ[illegible]పుడతాయో తెలీదు కానీ-యీామె క[illegible]ళ్లలోంచి దూసుకు వచ్చే కాంతులు ఎదు[illegible]వాళ్లని ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసేస్తాయ్" అని తనలో తను నవ్వుకున్నారు.

వసంతకి సిగ్గనిపించి, పమిటె భుజం మీదకి లాక్కుంది.

"వై....వై నో?"అన్నాడుచిలిపిగా [illegible]స్తూ.

జవాబుగా ఆమె నవ్వి ఊరుకుంద[illegible]

అతని మనసులో అంతవరకు అ[illegible]ుకున్న భావాలు చెదిరిపోయి, వాటిస్థానే వస[illegible]తమీద కుతూహలం చోటు చేసుకుంది.

"వసంతా...."-ఫైలు మూసి [illegible]ల్లమీద పడేసి, ముందుకి వంగి కూ[illegible]ంటూ అన్నాడు—"నేనోమాటు ఒక చిత్ర[illegible]దర్శన కెళ్లేను. అందులో ఒక బొమ్మ నాక చాలా నచ్చింది. బహుశః శకుంతల [illegible]మ్మను కుంటాను... అవును. కొంచెం [illegible]లికలు అలాగే ఉన్నాయి...." చెప్పటం ఆపి, సిగిరెట్ వెలిగించుకున్నాడు.

వసంత పెన్సిల్‌తో పుస్తకంమీ[illegible] పిచ్చి గీతలు గీస్తూ శ్రద్ధగా వింటోంది.

ఆ ప్రసక్తి అంతా తనగురించేన[illegible] ఆమెకి తెలుసు.

ప్రవీణ్‌కుమార్ లాంటి అ[illegible]గాడు, అందునా ఆఫీస్‌బాస్, అవివాహితు[illegible]-మురిపించే మాటలు చెబుతుంటే సమ్మోహనం చెందని వయసు పిల్లలు అరుదే!

వసంతకి అతని పియ్యేగా ఉద్యోగం దొరకటానికి మొదటి క్వాలిఫికేషన్ అందం! ఆ సంగతి అ[illegible]నే అనేకమాట్లు చెప్పుకున్నాడు. అన్నిమాట్లూ వసంత మనసు మృదంగమే అయింది.

(పొగడ్తలకి పరవశించని ఆడపిల్లలెందరు?)

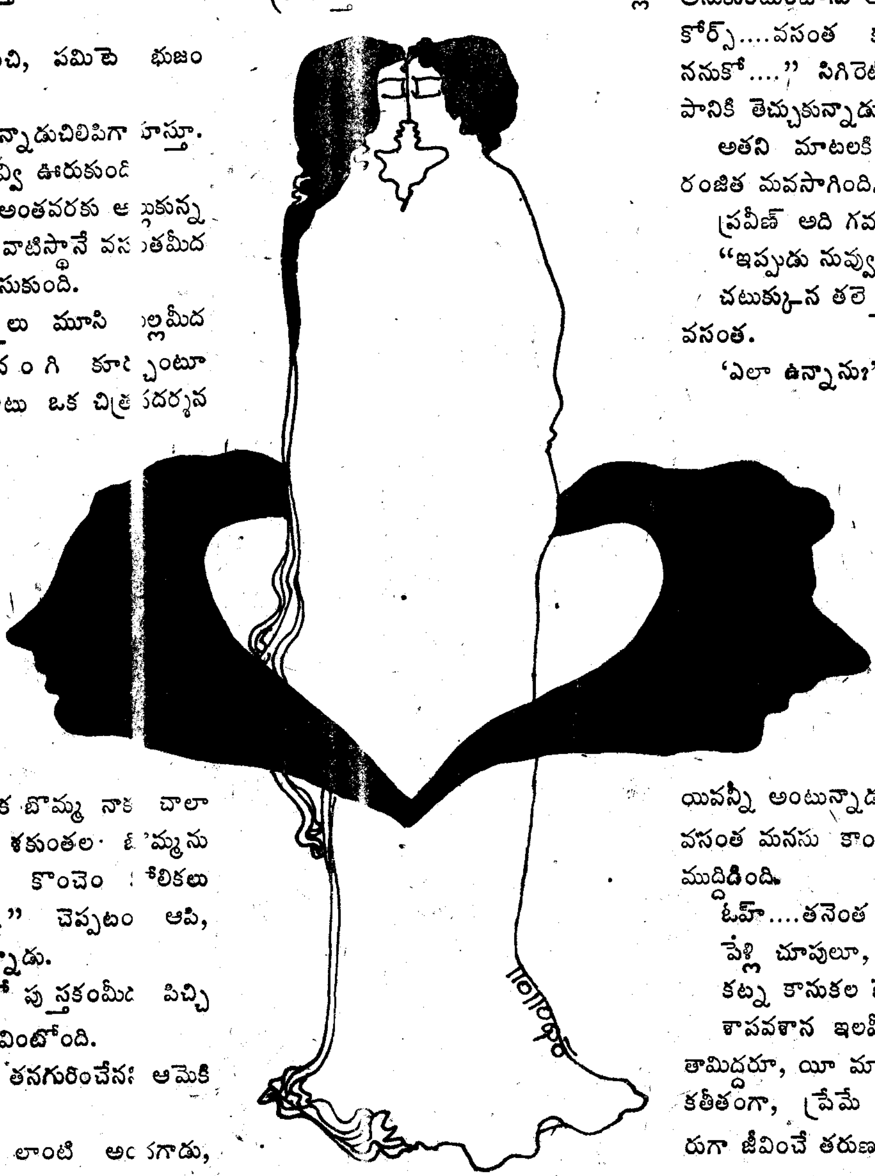

సిగిరెట్ పొగ రింగులు, రింగులుగా వదుల్తూ మాటలు కొనసాగించాడు ప్రవీణ్.

"నిన్ను చూసినప్పుడల్లా నాకు ఆ బొమ్మే గుర్తొస్తుంటుంది. దానికి 'హరిణేక్షణ' అని శీర్షిక పెట్టాడు చిత్రకారుడు....నీ పేరు హరిణి అయితే ఎంత చక్కగా అతికిపోయేది అనుకుంటుంటాను అప్పుడప్పుడూ .... అఫ్ కోర్స్....వసంత కూడా మంచిపేరే ననుకో...." సిగిరెట్ మళ్ళీ పెదవుల సమీపానికి తెచ్చుకున్నాడు.

అతని మాటలకి ఆమె మొహం రాగరంజిత మవసాగింది.

ప్రవీణ్ అది గమనిస్తూ అన్నాడు—

"ఇప్పుడు నువ్వెలా ఉన్నావో తెలుసా?"

చటుక్కున తలెత్తి అతనికేసి చూసింది వసంత.

'ఎలా ఉన్నాను?' అనే మూగ ప్రశ్న ఆ చూపుల్లో ఉంది.

"సూర్యుడొచ్చే ముందు అరుణ కాంతులతో వెలిగిపోయే ప్రకృతి కాంతలా...."

ఆమెమనసు ఆనంద తాండవం చేసింది.

"ఐ లవ్‌యూ...."

అనటానికి మొహమాటం అడ్డం వచ్చి యివన్నీ అంటున్నాడు కాబోలు-అనుకున్నాక వసంత మనసు కాంచన గంగ శిఖరాగ్రాన్ని ముద్దిడింది.

ఓహ్....తనెంత అదృష్టవంతురాలు.

పెళ్లి చూపులూ, తూపులూ లేవు....

కట్న కానుకల బెడద అసలే లేదు.

శాపవశాన ఇలమీద పుట్టిన దేవతల్లా— తామిద్దరూ, యీ మానవలోక సంప్రదాయాల కతీతంగా, ప్రేమే పరమార్థంగా, ఒకరికొకరుగా జీవించే తరుణం ఎంతో దూరాన లేదు.

ఓ భగవాన్!

చెప్పేదేదో సూటిగా
బల్లగుద్దిన మాదిరిగా
కుండ బద్దలు కొట్టి
బాపతుగా
నీళ్ళు నమలడం లేకుండా
కాళ్ళు తడబడటం
లేకుండా
స్పష్టంగానే కాకుండా
శ్రావ్యంగా
స్వచ్ఛంగానే కాకుండా
సమగ్రంగా
గుండెలు విప్పి మాట్లాడే
ఏకైక పత్రిక

★

నవనాడి

చదవండి! చదివించండి!

వివరాలకు :

నవనాడి, విజయవాడ-6

నేను నీకెంతో కృతజ్ఞురాల్ని....

కలలాంటి జీవితాన్నిస్తున్నందు కెంతో ధన్యురాల్ని....

"టేక్ డౌన్ ది లెటర్ వసంతా!"—

ప్రవీణ్ మాటలకి ఒక్కమాటు తృళ్లిపడి వర్తమానంలోకి తిరిగివచ్చింది. మంచుశిఖరం నుండి జారి మామూల నేలమీద నిలబడింది.

ఇప్పుడామె కళ్లముందు ఎప్పటిలాంటి పరిస్థితి ఉంది.

ఎదురుగా బాస్-ప్రవీణ్ కుమార్ ఉన్నాడు.

అతని చేతిలో ఫైలుంది....

"యస్సర్" అంది కర్తవ్యాన్ని గుర్తు తెచ్చుకుని.

ఫైలు చూస్తూ లెటర్ డిక్టేట్ చెయ్య సాగేడు ప్రవీణ్ కుమార్....

* * *

ఆమె అద్దాన్ని చూస్తూ నవ్వుతోంది.

కాదు-అద్దమే ఆమెనిచూస్తూ నవ్వుతోంది.

ఇంత అందం నీకెక్కడిది? అని అడిగి నట్లనిపిస్తోంది.

"అమ్మాయ్ వసంతా! ఆఫీసుకైమైందే త్వరగా తెములు...." తల్లి హెచ్చరిక వెన్నుకి తాకింది.

ఆఫీసు!

ఆఫీసనగానే ఆమె పాదాల్లోకి విద్యుత్ ప్రవాహం వచ్చి చేరుతోందిప్పుడు.

తన ప్రతిబింబం చూస్తుంటే—తన వెనకే ప్రవీణ్ నిలబడి చిలిపిగా నవ్వుతున్నట్లుభ్రమ!

భ్రమ....

మనసు వశం తప్పితే బ్రతుకు బొంగరం భ్రమల మధ్యే పరిభ్రమిస్తూ వుంటుంది.

నవ్వుకుని వెళ్ళటానికి లేచింది.

అడుగులు — గుమ్మందాటి రోడ్డెక్కిన పాదాలు వేస్తున్న అడుగులు!

ప్రవీణ్ తో జీవితం పంచుకుంటే, ఈ పాదాలు అందమైన తివాచీపైన నడుస్తాయ్. అద్భుతమైన కార్లలో ఠీవిగా విశ్రమిస్తాయ్.

అప్పుడు నడకే అరుదు!

దూరంగా బస్ హారన్ విన్పించింది.

హడావిడిపడుతూ, జనం మధ్యనుండీ, తోపిడీకి విసుక్కుంటూ, చిరాకుపడుతూ, చివరికెలాగైతేనేం లోపలికి అడుగు వేసింది. మొదట కొన్నిక్షణాలుఆమెకిఊపిరిసలపలేదు.

చైనా, ఇండియాల జనాభాని స్వేచ్ఛగా పెరగనిస్తే భూలోకం కొన్నాళ్ళకి ఈ బస్సు లాగే అయిపోతుందేమోనని భయపడింది.

మోయలేని భారంతో వరదనీటిలో పడవలా ఊయల వూగుతోంది బస్సు.

ఆ ఊయల ఆమె ఊహల్ని మళ్ళీ పట్టి లేపింది.

ఎన్నో స్టాపులు దాటితేనేగానీ ఆమె గమ్యం రాదు. కానీ, పాదాలు పాతాళంలో ఉన్నా మనసు స్వర్గంలో విహరించగలదుమరి!

"వసంతా! నేనంటే నీకిష్టమేనా?"

ప్రశ్నవేసి నవ్వుతూ చూసి—

"వెన్నెల యిష్టపడని వాళ్ళూ, మల్లెలు ద్వేషించే వాళ్ళూ వుంటారా?" యెదురు ప్రశ్నించింది.

ప్రశ్న, ఎదురుప్రశ్న నవ్వుకున్నాయ్.

బస్సు ఆగింది.

* * *

"వెల్కమ్ వసంతా! ఈ రోజు నాకు చాలా ఆనందకరమైన రోజు....ఎందుకని అడుగు....నో....నువ్వడగవ్....ఒఠి మూగ పిల్లవి. యస్ సార్, నో సార్ అనడమే నీకు తెలుసు! కమాన్-నేనే చెబుతాను విను...."

వసంత విస్తుబోయి అతన్నే చూస్తోంది.

ఏం చెప్పబోతున్నాడితను?

ఆమె మనసంతా టెన్షన్ తో నిండి పోయింది.

"నిన్ను పెళ్ళిచేసుకోబోతున్నా"నంటే-విని, తను తట్టుకోవాలి!

ఆమె మనసు మళ్ళీ మామూలు స్థాయికి తిరిగి వచ్చింది.

"చెప్పమంటావా?" అని, అంతలోనే ఉద్దేశ్యం మార్చుకున్నవాడిలా "టేకిదిస్ అండ్ టైప్...." అంటూ ఓ ప్యాకెట్టూ, కాగితం చేతిలో ఉంచాడు.

కొద్దిక్షణాలు వాటికేసి ఆత్రుతగా, కుతూహలంగా చూచింది.

"ఏమిటి చూస్తున్నావ్?" సిగిరెట్ వెలిగించుకుని, అగ్గిపుల్ల ఆర్పేసి ప్రశ్నించాడు ప్రవీణ్ కుమార్.

"నథింగ్! టైప్ చేసి తీసుకొస్తాను...." గబగబ బయటికి నడిచింది.

సీట్లో కూర్చుని ప్యాకెట్ తెరిచింది.

వెడ్డింగ్ కార్డులు....

ఆమె మనసంతా సన్నాయిలు....వేలాది సన్నాయి పాటలు. పున్నమినాటి సముద్రంలా మనసు ఎగసి ఆకాశంవైపు చేతులు జాచింది.

ఉత్సాహంగా పేర్లు చదివింది....

వరుడు....మురిపెంగా నవ్వుకుంది.

వధువు—చి.సౌ. భారతి!

(డాటర్ ఆఫ్ సూర్యతేజ, ప్రొప్రైటర్ ఆఫ్ భారతి ఉలెన్ అండ్ టెక్స్టైల్ మిల్స్) ★